

Ernst, Anton Marie Dierenarts, hoogleraar in de klinische diagnostiek, bijzondere ziektekunde en therapie, de algemene geneesheer en geneesmiddel- en vergiftleer aan de Faculteit der Diergeneeskunde van de universiteit van Indonesië. Wetenschappelijk medewerker van het Pharmacologisch Laboratorium (later Rudolf Magnus Instituut) van de Faculteit der Geneeskunde in Utrecht.

(6 mei 1907 te Gouda - 1 juli 1976 te Zwolle)

Zoon van Wilhelmus Josephus Antonius Ernst en Theodora Henriette Johanna Endemann.

Huwde op 24 december 1936 te Utrecht met Egbertha Johanna Maria Cornelia de Jonge Melly.

Drie zonen en drie dochters (waarvan een op de leeftijd van zes maanden is overleden).

Opleiding

Studeerde veeartsenijkunde aan faculteit der veeartsenijkunde van de Rijksuniversiteit Utrecht. te Utrecht van 1926 tot 1932. Vestigde zich als “arts voor kleine huisdieren” eerst in Utrecht, later in Amsterdam. Promoveerde op 9 juli 1936 bij professor A. Klarenbeek op het proefschrift “Bijdrage tot de diagnostiek en therapie van *maagaandoeningen bij honden*”.

Loopbaan

Ernst trad op 1 juli 1936 toe tot de wetenschappelijke staf van het farmacologisch laboratorium (sinds 1968 “Rudolf Magnus Instituut”). Op 1 november 1941 werd hij benoemd als hoofdassistent, later conservator, bij de Kliniek voor Kleine Huisdieren van de faculteit der veeartsenijkunde. Hij nam hier de leiding der afdeling farmacologie : “de geneesmiddel- en vergiftleer” op zich. Toen er na de oorlog werd afgezien van de oprichting van een leerstoel voor veterinaire farmacologie kreeg Ernst met ingang van 1 januari 1949 verlot een leerstoel te aanvaarden aan de Faculteit der Diergeneeskunde van de Universiteit van Indonesië te Bogor (eertijds Buitenzorg) die op 26 juni 1946 was opgericht. Na zijn repatriëring keerde hij terug naar het Farmacologisch Instituut van de Faculteit der Geneeskunde te Utrecht, waar hij met een korte onderbreking voor een functie in de industrie, bleef tot zijn emeritaat in 1972.

Verdiensten

Ernst was er al vroeg van doordrongen dat de resultaten die de medische farmacologie dankzij dierexperimenteel onderzoek boekte, onvoldoende benut werden ten bate van het dier als patiënt. Zijn benoeming bij de kliniek voor kleine huisdieren waar hij de leiding kreeg over de afdeling Farmacologie, wordt gezien als de eerste stap op het gebied van de emancipatie van de veterinaire farmacologie in Nederland. Door het politiek-economisch klimaat is het hem niet gegeven geweest om verder richting te geven aan deze emancipatie. Zijn medische collega's van het Farmacologisch Laboratorium waardeerden zijn scherp verstand, zijn ervaring als veterinaire clinicus, zijn technische en operatieve vaardigheden bij het experimenteel onderzoek. Ernst was in de eerste plaats farmacotherapeut. Hij verrichtte aanvankelijk onderzoek naar hoestmiddelen en toonde later het belang van de thalamus bij ademreflexen aan. Van 1956 tot 1972 hield hij zich vooral bezig met weefselhormonen van het centrale zenuwstelsel. Hij bedacht dat het dwangknagen bij ratten mogelijk als diermodel zou kunnen dienen voor verschijnselen als catatonie en Parkinsonisme bij de mens.

Publicaties

Naast zijn proefschrift staan 24 op diergeneeskunde gerichte publicaties op zijn naam. Zijn oratie

in Bogor in 1949 handelde over de Problemen der pharmacologie en pharmacotherapie in de diergeneeskunde.

Biografie

S.R. Numans. In memoriam prof.dr. A.M. Ernst. Tijdschrift voor Diergeneeskunde, 101, 1417-1418, 1976;

U.G. Bijlsma. Nederlands Tijdschrift voor Geneeskunde, (31),, 1976.

(I.M.E. Boor-van der Putten)